

MIKSI JUMALA EI LOPETA SOTIA?

muistio 18.1.2024

pastori Pekka Lehtoviita

Jumala on kaikkivaltias. Hän kykenisi lopettamaan kaikki sodat, mutta miksi hän ei niin tee?

Mitään ei tosin tapahdu Jumalan sallimatta, pahaakaan:

”Varpusia saa kolikolla kaksi, mutta yksikään niistä ei putoa maahan, ellei teidän Isänne sitä salli” (Matt. 10:29).

Mutta ratkaisevaa on Jumalan tahto. Jumalan tahdon löydämme Raamatusta. Jumala tahtoo meille, ei vain ajallista hyvää, vaan kaikkein parasta, ikuista pelastusta:

”... joka (Jumala) tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden” (1. Tim. 2:4).

Kaiken hän voi lopulta kääntää ikuiseksi parhaaksemme:

”Me tiedämme, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka hän on suunnitelmansa mukaisesti kutsunut omikseen” (Room. 8:28).

Jumala loi kaiken alun perin hyväksi. Mutta ihminen lankesi heti syntiin. Jumala ei siis ole luonut ihmistä syntiseksi. Ihminen on alusta saakka kapinoinut Jumalaa vastaan ja jopa syyttänyt häntä. Kiellettyä hedelmää syönyt mies syytti vaimoaan ja Jumalaa:

”Nainen, jonka sinä annoit minulle kumppaniksi, antoi minulle sen puun hedelmän, ja minä söin” (1. Moos. 3:12).

Synnin vuoksi ihmisestä tuli Jumalan vihollinen, ja hän on vihoittanut pyhän Jumalan:

”Jumalan viha ilmestyy taivaasta ja kohdistuu kaikkeen jumalattomuuteen ja vääryyteen, jota ihmiset tekevät pitäessään totuutta vääryyden vallassa” (Room. 1:18).

Myös sodat ovat tavalla tai toisella ihmisen synnin seurausta. Tämä koskee erityisesti laitonta hyökkäyssotaa. Maanpuolustus on kuitenkin osa Jumalan asettamaa esivaltaa, sotatilanteessa erityisesti heikoimpien suojelemista varten:

”Esivalta ei kanna miekkaa turhaan” (Room. 13:4).

Salliessaan sodan Jumala voi myös kurittaa ja kutsua Jumalasta pois päin kääntynyttä kansaa.

”Isämme kurittivat meitä vain lyhyttä aikaa varten ja niin kuin heistä näytti hyvältä, mutta Jumalan kuritus koituu meidän todelliseksi parhaaksemme: me pääsemme osallisiksi hänen pyhydestään” (Hepr. 12:10).

Jumalan lopullinen päämäärä on kuitenkin rauha. Jumala on rauhan Jumala:

”Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille tulevaisuuden ja toivon” (Jer. 29:11).

Hänen valtakuntansa on rauhan valtakunta, toisenlainen kuin maalliset valtakunnat. Hän ei tuo rauhaa voimakeinoin. Hän lähetti maailmaan Rauhan Ruhtinaan, jonka syntymästä luetaan ennustus jokaisena jouluna:

”Sillä lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille. Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas. Suuri on hänen valtansa, ja rauha on loputon Daavidin valtaistuimella ja hänen valtakunnassaan” (Jes. 9:5-6).

Hänen rauhansa on toisenlaista kuin mitä tästä maailmasta löydämme:

”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa” (Joh. 14:27).

Kärsimällä kuoleman ristille naulittuna Kristus valmisti meille rauhan:

”Jumala näki hyväksi antaa kaiken täyteen asua hänessä sekä hänen välityksellään tehdä sovinnon ja hänen ristinsä verellä vahvistaa rauhan kaiken kanssa, mitä on maan päällä ja taivaissa” (Kol. 1:19-20).

Tähän perustuen, uskon myötä, löydämme rauhan Jumalan kanssa, rauhan sisimpään ja rauhaa myös toinen toistemme kesken:

”Kun nyt Jumala on tehnyt meidät, jotka uskomme, vanhurskaiksi, meillä on Herramme Jeesuksen Kristuksen ansiosta rauha Jumalan kanssa” (Room. 5:1).

”Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä” (Gal. 5:22-23).

”Kristus on meidän rauhamme” (Ef. 2:14).

Jeesus ei luvannut, että sodat loppuisivat maailmasta ennen kuin hän (viimeisenä päivänä) tulee toisen kerran maan päälle, tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Sodat ja muutkin onnettomuudet viittaavat mm. siihen, että kerran tämä näkyvä maailma kaikkineen katoaa ja Jumalan valtakunta tulee kaikessa täydellisyydessään.

”Kun kuulette taistelun ääniä ja sanomia sodista, älkää pelästykö. Niin täytyy käydä, mutta se ei vielä merkitse loppua. Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, joka puolella on maanjäristyksiä ja tulee nälänhätä. Tämä on synnytystuskien alkua” (Mark. 13:7-8).

Mutta Kristukseen uskova löytää turvan kuolemankin edessä:

”Vaikka sotajoukko saartaisi minut, sydämeni ei pelkäisi, vaikka minua vastaan nousisi sota, ei minulla olisi mitään hätää” (Ps.27:3).

Yhä merkittävämmäksi käy se, että elämme kristittyinä rauhantekijöinä tässä levottomassa maailmassa:

”Vanhurskauden siemen kylvetään rauhan tekoina, ja se tuottaa hedelmän niille, jotka rauhaa rakentavat” (Jaak. 3:18).

Kerran (taivaassa) Jumalan valtakunta tulee kaikessa täydellisyydessään. Siellä ei enää käydä sotia:

”Koko maailmasta hän hävittää sodat, hän särkee jousen ja taittaa keihään, hän tuhoaa kilvet tulessa” (Ps. 46:10).

Saatamme vielä kysyä: miksi Vanhassa testamentissa on niin paljon sotia? Raamattu ei ole sotataidon oppikirja eikä kehoitus hyökkäyssotaan. Kuten Vanha testamentti muutenkin, nuo sodista kertovat tekstit viittaavat hengelliseen todellisuuteen ja siihen, mitä Kristus oli tuova tullessaan. Kysymys on hengellisestä taistelusta. Omalla kuolemallaan ja ylösnousemisellaan Jeesus on voittanut vakavimpien vihollistemme, synnin ja kuoleman, vallan meidän puolestamme, meitä varten:

”Kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!” (1. Kor. 15:57).

Uskoen mekin voitamme:

”Kuka sitten voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?” (1. Joh. 5:5).

Lopullisen voiton saavutamme taivaassa. Ratkaiseva voitto on kuitenkin jo saavutettu Jeesuksen ristillä ja ylösnousemuksessa. Mutta taistelu jatkuu niin kauan kuin on aikaa:

”Liha haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiaan vastaan” (Gal. 5:17).

Tässä on kutsu joka päivä turvautumaan syntisten Vapahtajaan. Uskoen olemme Voittajan puolella, ja kerran saamme lopullisen voiton.